ΤΥΦΛΟΙ ΠΑΙΖΟΥΝ...ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ

ΑΜΒΟΥΡΓΟ. Σὲ ὅλους τοὺς τομεῖς τῆς δημόσιας καὶ τῆς ἰδιωτικῆς ζωῆς, καταβάλλονται πολλὲς προσπάθειες ποὺ συντελοῦν στὸ νὰ προσαρμοστοῦν ἀνάπηρα ἄτομα στὴν κοινωνία. Ἡ ἐπιτυχία τῶν προσπαθειῶν αὐτῶν ἐξαρτᾶται βέβαια καὶ ἀπὸ τὴν θέληση τῶν ἰδίων τῶν ἀναπήρων. Τὸ γεγονὸς ὅτι εἶναι δυνατὸν νὰ συμμετέχουν οἱ ἀνάπηροι μὲ ἐνθουσιασμὸ στὸν ἀθλητισμό, φάνηκε πάλι πρόσφατα στοὺς γερμανικοὺς ἀγῶνες πρωταθλήματος γιὰ τὰ τέρματα (γκόλ) τῶν τυφλῶν. Γιὰ τὸ πρωτάθλημα αὐτὸ συναγωνίστηκαν δέκα ὁμάδες ἀπ' ὅλη τὴν Δυτικὴ Γερμανία. Σ' ἕνα γήπεδο 7Χ16 μέτρα, ποὺ ἦταν χωρισμένο μὲ μία μεσαία γραμμὴ σὲ δύο μέρη, ἔπρεπε νὰ πηγαίνει ἡ μπάλλα στὸ τέρμα τῶν ἀντιπάλων. Πρὶν ἀπὸ τὴν γραμμὴ ποὺ σημείωνε τὸ τέρμα, προσπαθοῦν τρεῖς τερματοφύλακες νὰ σταματοῦν τὴν μπάλλα (ποὺ ἔχει ἕνα κουδούνι γιὰ νὰ ἀκούγεται). Γιὰ τὴν γρήγορη ἐπίθεση καὶ ἄμυνα τῆς μπάλλας, ἐμπιστεύονται οἱ ἀθλητὲς μόνον στὴν ἐξαιρετικὴ αἴσθηση ἀκοῆς καὶ προσανατολισμοῦ ποὺ διαθέτουν.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΚΗ "ΣΤΑΜΠΑ„

Ὁ ὁλοκληρωτισμὸς καὶ ἡ ἀνθρώπινη φύση

ΤΑ ΒΑΣΙΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΟΥ

Τί σημαίνει γιὰ τὴν ἀκρίβεια ἡ ἐπανακυκλοφορία ἑνὸς γνωστοῦ βιβλίου σὲ σχῆμα τσέπης: Σημαίνει μήπως ὅτι ἡ ζήτηση τοῦ βιβλίου ἀπαιτεῖ μιὰ λαϊκὴ ἔκδοση ἢ μήπως ὅτι ὁ ἐκδότης πιστεύει ὅτι ἦρθε ἡ ὥρα νὰ τὸ ξαναπαρουσιάσει στὸ κοινό; Εἶναι μιὰ ἐρώτηση ποὺ τὴν ἀντιμετώπισα πολλὲς φορὲς καὶ ποὺ τώρα τὴν ἀντιμετωπίζω καὶ πάλι βλέποντας τὴ νέα (σὲ τρεῖς μικροὺς τόμους) ἔκδοση τοῦ βιβλίου τῆς Χάννα Ἄρεντ «Οἱ Ρίζες τοῦ Ὁλοκληρωτισμοῦ».

Η συγγραφέας ποὺ πέθανε πρόσφατα, ἔχει ἐπηρεάσει σημαντικὰ τὴ σύγχρονη πολιτικὴ δοκιμιογραφία. Ἀγαπημένη μαθήτρια τοῦ Γιάσπερς ἐγκατέλειψε τὴ Γερμανία ὅταν ἄρχισαν οἱ ρατσιστικοὶ διωγμοὶ καὶ μετὰ ἀπὸ διάφορες περιπλανήσεις ἐγκαταστάθηκε στὴν Ἀμερική, ὅπου τῆς παραχωρήθηκε μία πανεπιστημιακὴ ἕδρα, ἀρχικὰ στὸ Σικάγο, καὶ κατόπιν στὴ Νέα Ὑόρκη. Η Ἄρεντ ἀντιμετώπισε μὲ τὸ λαμπρό της στὺλ τὰ βασικὰ προβλήματα τῆς πολιτικῆς φιλοσοφίας (τὸν ἀπολυταρχισμό, τὴ βία, τὴν ἐπανάσταση) σὲ πολυάριθμα κείμενα).

Ἀπὸ τὸ 1951 ὅταν κυκλοφόρησε ἡ πρώτη ἔκδοση τοῦ βιβλίου τῆς Ἄρεντ γιὰ τὸ ἴδιο θέμα δημιουργήθηκε μιὰ ὁλόκληρη φιλολογία. Συζητήθηκε ἡ νέα αὐτὴ μορφὴ πολιτικοῦ καθεστῶτος (τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ), ἡ ἰδιαίτερη ὄψη ποὺ παρουσίαζε στὰ διάφορα ἔθνη καί, φυσικὰ οἱ διαφορὲς ποὺ ἐμφανίζουν οἱ διάφορες ἐκδόσεις του. Ἐκφράστηκαν ἀμφιβολες ἀκόμη καὶ γιὰ τὴν ὀρθότητα τῆς ἔννοιας. Ὑποστηρίχθηκε ὅτι ὁ «ὁλοκληρωτισμὸς» εἶναι μᾶλλον ἕνας ὅρος ποὺ ἀναφέρεται στὸν συναισθηματικὸ τομέα καὶ ὄχι ἕνα ἀντικείμενο ποὺ μπορεῖ νὰ μᾶς τὸ περιγράψει ἡ πολιτικὴ ἐπιστήμη, μὲ ἄλλα λόγια ἕνα οὐσιαστικὸ καὶ ἕνα ἐπίθετο μὲ κακὴ ὑπηρεσία ποὺ ὅλοι τὸ ἐκμεταλλεύονται καὶ ποὺ χρησιμοποιεῖται πάρα πολὺ στοὺς πολιτικοὺς καὶ ἰδεολογικοὺς ἀγῶνες ποὺ χωρίζουν σήμερα τὸν κόσμο.

Σὲ σύγκριση μὲ τὴν ἄφθονη αὐτὴ φιλολογία, ποιὰ ἀξία, μπορεῖ νὰ ἔχει ἡ ἑρμηνεία τῆς Ἄρεντ καὶ ποιοὶ λόγοι μποροῦν νὰ δικαιολογήσουν τὴν ἐπανεμφάνισή της; Πιστεύω ὅτι ὑπάρχουν ἀρκετοὶ λόγοι καὶ μάλιστα πολὺ σοβαροὶ καὶ ὅτι ἡ ἄποψη τῆς Ἄρεντ ὄχι μόνο διατηρεῖ τὴν ἀξία της ἀλλὰ καὶ ἀποκτᾶει σήμερα μιὰ ἰδιαίτερη σημασία.

Η θέση τῆς Ἄρεντ συμφωνεῖ μὲ τὶς κατοπινὲς ἑρμηνεῖες ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι μιὰ πολὺ μεγάλη διαφορὰ ἐξαχωρίζει τὸν ὁλοκληρωτισμὸ ἀπὸ τὶς τυραννίες καὶ τοὺς δεσποτισμοὺς ποὺ ὑπάρχουν ἄφθονοι στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Γιὰ νὰ καταλάβουμε τὴ διαφορὰ αὐτὴ ὑπογραμμίζουμε συνήθως τὰ ἐξωτερικὰ χαρακτηριστικὰ τῶν σύγχρονων ὁλοκληρωτικῶν καθεστώτων: τὴν ἐπίσημη ἰδεολογία, τὸ μονοκομματικὸ σύστημα, τὴν ἀστυνομικὴ τρομοκρατία, τὸν ἔλεγχο τῆς οἰκονομίας καὶ τὸ μονοπώλιο τῶν μέσων προπαγάνδας. Τὰ χαρακτηριστικὰ αὐτὰ μποροῦν νὰ μᾶς ἀποδείξουν ὅτι ὁ ὁλοκληρωτισμὸς εἶναι ἕνα φαινόμενο ποὺ δὲν ἔχει προηγούμενο καὶ ποὺ δὲν θὰ ἦταν δυνατὸν νὰ ὑπάρξει ἂν προηγούμενα δὲν γίνονται βαθύτατες ἀλλαγὲς στὶς κοινωνικὲς σχέσεις, καὶ ἂν δὲν ὑπῆρχαν στὴ διάθεσή μας ὡρισμένα ὄργανα ποὺ ἦταν ἄγνωστα στὶς προηγούμενες ἐποχές.

Παρ' ὅλα αὐτά, σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη τῆς Ἄρεντ ἡ ἀπαρίθμηση τῶν χαρακτηριστικῶν αὐτῶν δὲν εἶναι ἀρκετὴ γιὰ νὰ μᾶς δώσει τὴν οὐσία τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ ἢ τὴν διαφορά του, ὄχι μόνο ποσοτικὴ ἀλλὰ καὶ ποιοτική, ἀπὸ κάθε ἄλλο παλιότερο ἢ σύγχρονο καθεστώς. Θὰ πρέπει λοιπόν, νὰ γνωρίσουμε τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ὁλοκληρωτικοῦ συστήματος, νὰ διαπιστώσουμε τὶς τρομακτικὲς ἀλλοιώσεις ποὺ ὑφίστανται ὅσοι ζοῦνε μέσα του κάτω ἀπὸ τὸ σφυροκόπημα τῆς προπαγάνδας καὶ ἕνα τρόμο ποὺ εἶναι πανταχοῦ παρών. Ὁ τρόμος αὐτὸς δὲν ἔχει μόνο γιὰ στόχο του τὴν ἐξουδετέρωση τῶν ἐχθρῶν τοῦ συστήματος ἀλλὰ καὶ τὴ δημιουργία στοὺς ὑπηκόους ἑνὸς ἀισθήματος ἀδυναμίας καὶ ἀνωνυμίας. Οὐσιαστικὸς σκοπὸς δὲν εἶναι νὰ παραμερισθοῦν οἱ διαφωνοῦντες ἀλλὰ νὰ δημιουργηθεῖ ἡ συγκατάθεση μιὰ συγκατάθεση ἀπόλυτη, καὶ χωρὶς ἐπιφυλάξεις ὅσον ἀφορᾶ στὴν ἰδεολογία τοῦ καθεστῶτος.

Σύμφωνα, λοιπόν, μὲ τὴν Ἄρεντ, ἡ οὐσία τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ εἶναι ἡ μεταμόρφωση τῆς ἀνθρώπινης φύσης. Σ' ἕνα ὅλλο πολὺ γνωστό κείμενό της, ἡ Ἄρεντ ἀναφέρει πόσο κοντὰ στὴν πραγματοποίηση τῆς μεταμόρφωσης αὐτῆς εἶχαν φτάσει οἱ ναζιστές. Πρόκειται, γιὰ τὴ μελέτη ποὺ ἀφιέρωσε στὴν «Ὑπόθεση Ἄϊχμαν» δηλαδή, στὴ δίκη ποὺ ἔγινε τὸ 1962 στὴν Ἱερουσαλήμ, μὲ κατηγορούμενο τὸν σχολαστικὸ καὶ ἀπάνθρωπο ὀργανωτὴ τῆς ἐξαφάνισης τῶν Ἑβραίων ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἰσραηλινῶν, δικάστηκε, καταδικάστηκε καὶ ἐκτελέστηκε. Η Ἄρεντ τονίζει ὅτι, στὴ διάρκεια τῆς δίκης ὁ Ἄϊχμαν ποτὲ δὲν χρησιμοποίησε τὸ ἐπιχείρημα ποὺ πρόβαλαν γιὰ νὰ δικαιολογηθοῦν οἱ Γερμανοὶ στρατηγοὶ στὴ Νυρεμβέργη, δηλαδὴ τὶς «διαταγὲς τῶν ἀνωτέρων». Ἂν ἔλεγε κάτι τέτοιο θὰ ἀναγνώριζε ὅτι ἔκανε τὸ κακὸ χωρὶς ὁ ἴδιος νὰ φταίει ἀλλὰ ὑπακούον τας στὶς διαταγὲς τῆς ἀνώτερης ἀρχῆς. Στὰ μάτια ὅμως τοῦ Ἄϊχμαν οἱ πράξεις του ἦταν ἀπόλυτα δικαιολογημένες: δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἐξαίρεση, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἴδιο τὸν κανόνα ποὺ αὐτὸς τὸν δέχθηκε σὰν κανόνα ζωῆς ἕναν κανόνα ποὺ μπορουσε νὰ τὸν καθορίσει ἀκόμη καὶ μὲ τὴ σκέψη τοῦ Κάντ ἀπὸ τὸν ὁποῖο δὲν δίσταζε νὰ παραδεχθεῖ ὅτι εἶχε διδαχτεῖ τὴν δίκη του «αἴσθηση τοῦ καθήκοντος». Ὁ κανόνας αὐτὸς — ὑπογράμμιζε ἡ Ἄρεντ — ἦταν ἕνα εἶδος τερατώδους παρουσίας τῆς κατηγορηματικῆς προσταγῆς. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ἐγκυρότερους ἱστορικοὺς τοῦ ναζιστικοῦ κράτους τὸν εἶχε ἐκφράσει μὲ τὰ ἀκόλουθα λόγια: «Νὰ συμπεριφερεσαι μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε, ἂν ὁ Φύρερ γνώριζε τὴν πράξη σου, νὰ τὴν ἐνέκρινε». Δὲν ἐπρόκειτο γιὰ τὶς παρανοϊκὲς διαταγὲς ἑνὸς τρελλοῦ δικτάτορα ἀλλὰ γιὰ ἕνα εἶδος καθιερωμένης τάξης. «Τὸ ἴδιο τὸ δίκαιο εἶχε μετατρέψει τοὺς Γερμανοὺς αὐτοὺς σὲ ἐγκληματίες».

Η Ἄρεντ ἔγραφε: «Προϋπόθεση τοῦ δικαίου ἀνάμεσα στὰ πολιτισμένα ἔθνη, εἶναι ὅτι ἡ φωνὴ τῆς συνείδησης λέει στὸν ἄνθρωπο: «μὴ σκοτώνεις», ἔστω καὶ ἂν μερικὲς φορὲς τὰ ἔνστικτά του μποροῦν νὰ εἶναι δολοφονικά. Τὸ χιτλερικὸ δίκαιο ζητοῦσε ἀπὸ τὴ συνείδηση νὰ λέει στὸ καθένα ὅτι «πρέπει νὰ σκοτώνεις», ἔστω καὶ ἂν οἱ ὄργανωτὲς τῆς ἐξολόθρευσης ἤξεραν πολὺ καλὰ ὅτι ὁ φόνος ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὰ ἔνστικτα καὶ τὶς ἐπιθυμίες τῶν περισσότερων ἀνθρώπων.

Στὸ Γ' Ράϊχ, τὸ κακὸ εἶχε χάσει τὸ ἰδιαίτερο χαρακτηριστικό του ποὺ μᾶς ἐπιτρέπει νὰ τὸ ξεχωρίζουμε εὔκολα, δηλαδὴ τὸν χαρακτήρα τοῦ πειρασμοῦ. Πολλοὶ Γερμανοὶ καὶ πολλοὶ ναζιστὲς — πιθανότατα ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία — θὰ ἔπρεπε νὰ ἔνοιωσαν τὸν πειρασμὸ νὰ μὴ σκοτώσουν, νὰ μὴ κλέψουν νὰ μὴν ἀφήσουν τοὺς συνανθρώπους τους νὰ ἐξολοθρευτοῦν, νὰ μὴ γίνουν συνένοχοι ὅλων ἐκείνων τῶν ἐγκλημάτων. Ἕνας Θεὸς ὅμως ἔξερει μὲ ποιὸ τρόπο ἔμαθαν νὰ κατανικοῦν αὐτὸ τὸν πειρασμό».

Νομίζω ὅτι δὲν χρειάζεται, νὰ ποῦμε πολλὰ γιὰ νὰ ἐξηγήσουμε τὸ λόγο γιὰ τὸν ὁποῖο οἱ παρατηρήσεις τῆς Ἄρεντ ἀξίζουν νὰ μᾶς ἀπασχολήσουν στὶς σημερινὲς στιγμές. Η διεισδυτικὴ ἀνάλυση τοῦ σύνδεσμου μᾶς ἀρρώστιας ποὺ ἀκόμη δὲν ἔπαψε νὰ βασανίζει ὡρισμένες περιοχὲς τοῦ κόσμου, μᾶς προκαλεῖ σκέψεις ποὺ τὸ μυαλό μας θὰ ἤθελε νὰ τὶς ἀπορρίψει μὲ φρίκη. Οἱ νέοι ποὺ σήμερα ἀποτώνουν μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ δημιουργήσουν τρόμο, ποὺ ὑποστηρίζουν ὅτι τὰ θύματα καὶ οἱ ψυχρὲς βιαιοπραγίες εἶναι χρήσιμες, ποὺ φαίνονται νὰ ἔχουν ἀπομακρύνει ἀπὸ τὶς συνειδήσεις τους τὸν πειρασμὸ ἐκεῖνο γιὰ τὸν ὁποῖο μιλοῦσε ἡ Ἄρεντ, δηλαδὴ τὸν πειρασμὸ νὰ μὴ κάνουν τὸ κακό, αὐτοὶ οἱ νέοι μήπως δὲν εἶναι ἄλλο ἕνα ἀπὸ τὰ ἰδιαίτερα χαρακτηριστικὰ τῆς ἐποχῆς ποὺ μᾶς περιμένει, μιᾶς ἐποχῆς σκληρῆς καὶ χωρὶς ἔλεος, μιᾶς ἐποχῆς ποὺ δημιουργεῖται ἀπὸ τὸν ὁλοκληρωτισμό, τὸν ὁλοκληρωτισμὸ ἐκεῖνον ποὺ πιστεύσαμε ὅτι τουλάχιστον γιὰ μᾶς δὲν θὰ εἶναι παρὰ μόνο μιὰ τρομερὴ ἀνάμνηση.

ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

Ἡ ἑλληνικὴ δασοπονία κι' ἡ συμβολή της στὴν οἰκονομία

ΠΟΛΥΠΛΕΥΡΗ Η ΔΡΑΣΤΗΡΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ. Ἡ Εὐρωπαϊκὴ Συνομοσπονδία Γεωργίας κατὰ τὴν 23η Γενικὴ Συνέλευσή της ποὺ πραγματοποιήθηκε στὸ Σάντα Κρούζ τῆς Τενερίφης, τῆς Ἱσπανίας τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1971, ἀποφάσισε τὴν καθιέρωση μιᾶς Παγκόσμιας Ἡμέρας Δασοπονίας.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὁρίσθηκε νὰ γιορτάζεται κάθε χρόνο στὶς 21 Μαρτίου γιὰ τὸ Βόρειο ἡμισφαίριο, ποὺ εἶναι ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἀνοίξεως, μὲ σκοπὸ νὰ ἐνημερώνεται ἡ κοινὴ γνώμη γιὰ τὸν σπουδαῖο ρόλο ποὺ διαδραματίζει τὸ δάσος στὴν προστασία τοῦ φυσικοῦ περιβάλλοντος καὶ στὴν οἰκονομική, κοινωνικὴ καὶ ἐκπολιτιστικὴ ἀνάπτυξη τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν καὶ νὰ ἀφυπνίζεται τὸ ἐνδιαφέρον της γιὰ τὴν προστασία του ἀπὸ τοὺς ἀνθρωπογενεῖς κυρίως κινδύνους ποὺ καθημερινὰ τὸ ἀπειλοῦν.

Στὸν ἑορτασμὸ τῆς ἡμέρας αὐτῆς ἀπὸ τὸ 1973 συμμετέχει καὶ ἡ Ἑλλάς μὲ διάφορες ἐκδηλώσεις ποὺ ὀργανώνονται ἀπὸ τὶς Δασικὲς Ὑπηρεσίες.

Οἱ δραστηριότητες στὴν Ἑλληνικὴ Δασοπονία ἐμφανίζονται συνοπτικὰ ὡς ἀκολούθως:

1) Προστασία Δασῶν καὶ τῶν δασικῶν ἐδαφῶν: Τὰ Δάση καὶ τὰ Δασικὰ ἐδάφη ἀποτελοῦν τὰ 67% τῆς Ἑλληνικῆς γῆς κι' ἀπ' αὐτὰ τὰ δάση τὰ 19%.

Οἱ προκαλούμενες κατὰ μέσο ὅρο ἐτησίως ζημίες στὴ δασικὴ βλάστηση κυρίως ἀπὸ τὶς πυρκαϊές τῶν δασῶν καὶ τῶν δασικῶν ἐκτάσεων ὑπολογίζονται ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τῆς τελευταίας 10ετίας ὅτι ἀνέρχονται σέ 1,2 δισεκατομμύρια δρχ. περίπου.

Ἡ ὀργάνωση τοῦ ἀντιπυρικοῦ ἀγῶνος ἐκ μέρους τῶν ἁρμοδίων Δασικῶν Ὑπηρεσιῶν ἀντιμετωπίζεται μέ σύγχρονους μεθόδους καὶ μὲ πολλὰ σύγχρονα μέσα τὰ ὁποῖα κάθε χρόνο σὲ ἀριθμὸ αὐξάνονται καὶ τὰ ὁποῖα σήμερα εἶναι 7 πυροσβεστικὰ ἀεροπλάνα, 72 πυροσβεστικὰ ὀχήματα, 14 εἰδικὰ λεωφορεῖα, 10 τζίπ καὶ 1. 166 ραδιοτηλέφωνα βάσεως ὀχημάτων καὶ φορητά.

2) Ἀξιοποίηση τῶν Δασῶν— Δασικὴ παραγωγή. Αὐτὴ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν ὀρθολογικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ ἐκμετάλλευση τῶν παραγωγικῶν δασῶν τῆς χώρας, ποὺ στηρίζεται σὲ σύγχρονες μεθόδους καὶ μέσα, μέ σκοπὸ τὴν αὔξηση τῆς παραγωγικότητος αὐτῶν καὶ τὴν ποιοτικὴ βελτίωση, τοῦ παραγομένου ἀπ' αὐτὰ ξύλου. Μὲ τὶς ἐπιδιώξεις αὐτές, ἡ συμβολὴ τῆς Δασοπονίας στὴν Ἐθνικὴ Οἰκονομία προβλέπεται νὰ αὐξηθεῖ σημαντικά.

Ἡ παραγωγὴ τῶν δασῶν σὲ ξύλο κατὰ τὸ 1976 ἀνῆλθε σὲ 2,83 ἑκατομμύρια κ.μ. ἐκ τῆς ὁποίας βιομηχανικὸ ξύλο 753.000 κ.μ. Ἡ παραγωγὴ βιομηχανικοῦ ξύλου προβλέπεται νὰ διπλασιασθεῖ σὲ μία 10ετία.

3) Δασικὴ Ὁδοποιία: Μὲ τοὺς δασικοὺς δρόμους ἐπιδιώκεται ἡ προσπέλαση τῶν δημοσίων δασῶν, γιὰ νὰ καταστῆ δυνατὴ ἡ ἀπόληψη τῶν δασικῶν προϊόντων. Μεγάλη ὅμως καὶ πολύπλευρη εἶναι παράλληλα ἡ προσφορὰ τῶν δασικῶν δρόμων στὴ διακίνηση τῶν κατοίκων τῶν ὀρεινῶν περιοχῶν πρὸς τὰ ἀστικὰ κέντρα καταναλώσεως καὶ ἔτσι, πολλὰ ἀπὸ τὰ οἰκονομικὰ καὶ βιοτικά τους προβλήματα ἔχουν σήμερα λυθεῖ. Μέχρι τὸ 1976 εἶχαν διανοιγεῖ, 8.500 χιλιόμετρα δασικῶν δρόμων στὰ πιὸ παραγωγικὰ δασικὰ συμπλέγματα τῆς χώρας μὲ πολὺ ἀνάλογα ἀποτελέσματα.

4) Δασοτεχνικὴ διευθέτηση χειμάρρων: Οἱ ὑδρολογικὲς λεκάνες τῶν καταστρεπτικὰ δρώντων χειμάρρων ἀποτελοῦν 15 ἑκατομμύρια στρέμματα γῆς, δηλαδὴ 11, 5% τῆς ἐπιφανείας τῆς χώρας.

Ἀπὸ αὐτὰ 1,3 ἑκατομμύρια στρεμμάτων γῆς ἀποτελοῦν οἱ ἑστίες παραγωγῆς στερεῶν ὑλικῶν καὶ 2,7 ἑκατομμύρια στρέμματα εἶναι ἐπιφάνειες τελείως γυμνὲς ἢ μὲ πλημμελῆ βλάστηση.

Ἡ ἀποκατάσταση τῶν 4 αὐτῶν ἑκατομμυρίων στρεμμάτων γῆς, ποὺ ἀπαιτεῖ συνδυασμὸ δομικῶν καὶ φυτοκομικῶν ἔργων, κρίνεται ἐπείγουσα καὶ ἀναγκαία γιὰ τὴν προστασία τῶν ὀρεινῶν καὶ πεδινῶν ἐδαφῶν, τὴν προστασία τῶν ἐγγειοβελτιωτικῶν ὑδροηλεκτρικῶν καὶ ἄλλων ἔργων ἀναπτύξεως. Ὑπολογίζεται ὅτι κατ' ἔτος 15 ἑκατομμύρια μ3 παραγωγικοῦ ὀρεινοῦ ἐδάφους χάνονται γιὰ νὰ μετατραποῦν σὲ στερεὰ ὑλικά, τὰ ὁποῖα μεταφερόμενα ἀπὸ τὰ χειμαρρικὰ ὕδατα ἀποτίθενται στὶς πεδινὲς ἐκτάσεις, στὰ πεδινὰ ἐγγειοβελτιωτικὰ ἔργα, στὶς λίμνες, στὰ ἔργα πολιτισμοῦ κλπ., μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀχρήστευσή τους.

5) Ἀναδασώσεις καὶ δασικὰ φυτώρια: Εὐρεῖες ἀναδασώσεις, ποὺ ἐκτελοῦνται σὲ γυμνὲς παραγωγικὲς ὀρεινὲς ἐκτάσεις τῆς χώρας μέ διάφορα κωνοφόρα καὶ σὲ πεδινὲς ἐκτάσεις μὲ ταχυαυξῆ πλατύφυλλα δασοπονικὰ εἴδη ἔχουν σὰν σκοπὸ τὴν αὔξηση τῶν οἰκονομικῶν δασῶν καὶ τῆς δασοκαλύψεως μέ κύριο στόχο τὴν αὔξηση τῆς παραγωγῆς ξύλου καὶ τὴν προστασία τῶν ἐδαφῶν.

Γιὰ τὴν κάλυψη τῶν ἀναδασωτικῶν ἀναγκῶν μὲ φυτευτικὸ ὑλικὸ λειτουργοῦν δασικὰ φυτώρια συνολικῆς ἐκτάσεως 4.500 στρεμμάτων, στὰ ὁποῖα παράγονται, κάθε χρόνο 30 ἑκατομμύρια περίπου δασικὰ δενδρύλλια.

6) Δασικοί Βοσκότοποι: Οἱ Δασικοὶ βοσκότοποι καταλαμβάνουν 25 ἑκατομμύρια στρέμματα γῆς καὶ ἀποτελοῦν τὸν μεγαλύτερο φυσικὰ ἀνανεώσιμο πόρο τῆς χώρας.

Ἡ μέχρι σήμερα ἀνάπτυξή τους περιορίστηκε στὴν ἐκτέλεση διαφόρων ἔργων βελτιώσεως τῶν συνθηκῶν διαβιώσεως καὶ κινήσεως τῶν βοσκόντων ζώων (ὀμβρεδεξαμενές, στέγαστρα, ποτίστρες, μονοπάτια, δρόμοι) ὅπως καὶ στὴν ἐκτέλεση ἐργασιῶν βελτιώσεως τῆς χλωρίδος τῶν δασικῶν βοσκοτόπων.

7) Θηραματικὴ οἰκονομία: Ἡ θήρα σήμερα ἀσκεῖται ἀπὸ 250.000 κυνηγούς. Γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τοῦ θηράματος ἐφαρμόσθηκαν διάφορα προγράμματα προστασίας καὶ ἀναπτύξεως τῆς θηραματικῆς οἰκονομίας ἤτοι: Ἱδρύθηκαν 390 καταφύγια θηραμάτων συνολικῆς ἐκτάσεως 6 περίπου ἑκατομμυρίων στρεμμάτων γιὰ τὴν προστασία τοῦ θηράματος καὶ τὴν φυσικὴν ἀναπαραγωγήν του. Κατασκευάσθηκαν καὶ λειτουργοῦν 20 ἐκτροφεῖα θηραμάτων γιὰ τὴν τεχνητὴ ἀναπαραγωγὴ θηράματος. Ἱδρύθηκαν 3 κυνηγετικὲς περιοχὲς στὸν Κοζιακα Τρικάλων, Ὄσσαν Λαρίσης καὶ Ἀγρες γιὰ τήν, κάτω ἀπὸ ὁρισμένους περιορισμούς, ἄσκηση κυνηγίου σὲ περιοχὲς κατάλληλες ὀργανωμένες.

8) Δασοπονία περιβάλλοντος: Ἡ Δασικὴ Ὑπηρεσία μέχρι σήμερα ἀνακήρυξε δέκα (10) ἐθνικοὺς Δρυμοὺς (Σαμαριᾶς, Ὀλύμπου, Πρεσπῶν, Παρνασσοῦ, Σουνίου, Πάρνηθος, Πίνδου, Ἀγράφων, Αἴνου καὶ Βίκου Ἠπείρου) πέντε (5) αἰσθητικὰ δάση (Βαλιᾶς Κρήτης, Πανεπιστημιουπόλεως Πατρῶν, Ἱερᾶς Μονῆς Γεωργουδῆ, Καραϊσκάκη, Ξυλοκάστρου Βυτίνης Τριπόλεως) καὶ 32 μνημεῖα τῆς φύσεως.

Ἀπὸ τὸ 1976 ἐνελήφθηκε πρόγραμμα ἀναπτύξεως τοῦ πρασίνου Ἀττικῆς καὶ τῆς δημιουργίας χώρων ἀναψυχῆς καὶ περιπάτου μὲ τὴν ἐκτέλεση ἐργασιῶν ἀναδασώσεων, ἔργων δασικῆς ὁδοποιίας καὶ ἔργων ὑπαιθρίου τουρισμοῦ καὶ ψυχαγωγίας, στὸ Ὑμηττό, καὶ στὴν Πεντέλη.

ΥΠΟΨΗΦΙΟΙ ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΕΣ ΕΙΝΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΕΥΡΩΠΑΙΟΙ

ΒΟΝΝΗ. Πλησιάζει ὅλο καὶ περισσότερο ἡ μέρα ποὺ θὰ πετάξει στὸ Διάστημα ὁ πρῶτος ἀστροναύτης ἀπὸ τὴν Δυτικὴ Εὐρώπη. Εἶναι ἐν τούτοις ἀκόμα ἄγνωστο ποιὸς θὰ εἶναι ἀπὸ τοὺς τέσσερες ὁ τυχερός: Συμμετεῖχαν περισσότεροι ἀπὸ 2.000 ὑποψήφιοι ἀπὸ δέκα χῶρες, ξεχώρισαν σὲ τέσσερες γιὰ τὴν τελικὴ ἐπιλογή: Ἕνας Ἰταλός, ἕνας Ὁλλανδός, ἕνας Ἐλβετός καὶ ὁ Οὔλφ Μέρμπολντ (στὴν φωτογραφία), ἀπὸ τὴν Δυτικὴ Γερμανία. Ὁ Μέρμπολντ, ποὺ εἶναι 36 χρονῶν, ἐργάζεται σὰν φυσικὸς στὸ Ἰνστιτοῦτο Μάξ—Πλάνκ γιὰ τὴν μεταλλουργικὴ ἔρευνα, στὴν Στουτγάρδη. Εἶναι ἐνθουσιώδης, ὁδηγὸς ἀνεμοπτέρου καὶ χιονοδρόμος. Καὶ οἱ τέσσερες ὑποψήφιοι ἔχουν τὶς ἴδιες δυνατότητες ἐπιτυχίας γιὰ νὰ συμμετάσχουν στὴν πρώτη πτήση τοῦ εὐρωπαϊκοῦ διαστημικοῦ ἐργαστηρίου, (σπέϊσλαμπ). Μετὰ τὴν ἐπιστημονικὴ ἐκπαίδευση ποὺ ὑποβάλλονται γιὰ τὰ σχέδια ἔρευνας, θὰ διαγωνισθοῦν ἀκόμα μία φορά, καὶ τρεῖς ἀπ' αὐτοὺς θὰ τοποθετηθοῦν, μὲ μόνιμη θέση, στὴν Εὐρωπαϊκὴ Διαστημικὴ Ὀργάνωση. Θὰ κριθεῖ ἐν τούτοις μόλις τὸ 1980, λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἀπογείωση, ποιὸς θὰ πάρει μέρος στὴν πτήση τῶν ἑπτὰ ἡμερῶν καὶ στὸ πείραμα ποὺ σχεδιάζεται, ποιὸς θὰ εἶναι ἀντικαταστάτης καὶ ποιὸς θὰ εἶναι σύνδεσμος στὸν σταθμὸ ἐλέγχου ἐδάφους.

Ἡ Γερμανία στέλνει ἱεραποστόλους σὲ νησιὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ

ΗΤΑΝ ΑΛΛΟΤΕ ΑΠΟΙΚΙΑ ΤΗΣ

ΤΡΟΥΚ (Ἀνατολικαὶ Νῆσοι Καρολίνα). Μία ἐκ τῶν πολλῶν ἐκπλήξεων τὰς ὁποίας παρουσιάζουν αἱ νῆσοι Καρολίνα, εἰς τὸν Εἰρηνικόν, εἶναι ἡ ὕπαρξις εἰς αὐτάς, Γερμανῶν ἱεραποστόλων παρ' ὅλον ὅτι αἱ νῆσοι ἔχουν παύσει ἀπὸ 64ετίας νὰ εἶναι Γερμανικὴ ἀποικία.

Ἡ Γερμανία παρητήθη τῆς ἀποικίας της αὐτῆς τῶν ἑκατοντάδων νησιδίων αἱ ὁποῖαι εὑρίσκονται μεταξὺ Χαβάης καὶ Φιλιππίνων τῷ 1914 καὶ τὰς κατέλαβεν ἡ Ἰαπωνία. Ὅταν, τῷ 1945 ἡ Ἰαπωνία ἡττήθη ὑπὸ τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν, αἱ νῆσοι ἐτέθησαν ὑπὸ Ἀμερικανικὴν κυριαρχίαν, διοικοῦνται δὲ ὑπὸ τῶν ΗΠΑ.

«Πράγματι, τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπάρχουν, ἀκόμη, Γερμανοὶ ἱεραπόστολοι εἰς τὰς νήσους, ἐκπλήσσει πολλούς», λέγει ὁ 55ετὴς Ἔδμουνδ Κλάουδ, ὁ ὁποῖος ἦτο, κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον χειριστὴς πολεμικῶν ἀεροπλάνων Μέσσερσμιτ, μετὰ δὲ τὸν πόλεμον ἐγένετο πάστωρ εἰς τὴν ἱεραποστολὴν Λίμπεντσελλ.

Η ΕΠΑΝΟΔΟΣ ΓΕΡΜΑΝΩΝ

Ὅταν, τῷ 1898, ἡ Γερμανία κατέλαβε τὰς νήσους ἀπὸ τοὺς Ἱσπανούς, ἐξεδίωξαν ὅλους τοὺς Ἱσπανοὺς ἱερεῖς καὶ τοὺς Ἀμερικανοὺς προτεστάντας ἱεραποστόλους, οἱ ὁποῖοι εἶχαν φέρει εἰς τὰς νήσους τὸν χριστιανισμόν, τοὺς ἀντικατέστησαν δὲ μὲ Γερμανοὺς καθολικοὺς ἱερεῖς καὶ ἱεραποστόλους τῆς ὀργανώσεως Λίμπεντσελλ. Ὅταν, τῷ 1914, ἔθεσεν ἡ Ἰαπωνία τὰς νήσους ὑπὸ τὸν ἔλεγχό της, ἐξεδίωξε τοὺς